

De laatste wandeling

Het werd een wandeling door de modder. Veel modder. Maar de zon, eindelijk present na veel nattigheid, was onweerstaanbaar. Wandelen? Het moest gewoon! We kozen voor de Marselaermolen. Eerst een stukje rijden. Dan verder te voet. De start was probleemloos maar toen we voor het laatste eind, een smal veldpaadje kozen, bleek dat modderig en zeer glad te zijn. Uitwijken dus naar de min of meer stabiele grasboord, die echter te smal uitviel om arm in arm te blijven lopen. Dan maar achter elkaar. Maar zonder een ondersteunende arm, sloeg mijn versleten evenwichtsorgaan tilt. Ik voorkwam een valpartij door de jas van dochter-begeleidster vast te grijpen. Op zo 'n winterjas heb je echter weinig grip, wat leidde tot een permanent gestrompel en vooral veel slappe lach.

Was het die slappe lach die me plots naar het verleden keilde? Naar die andere wandeling, op het pad naast de Ourthe tussen Durbuy en Barvaux? Dat voor ons vertrouwd terrein door eerdere weekends aldaar? Dat najaar – we schreven 1996 – viel de schemering al vroeg in toen we Barvaux verlieten. Naast de rivier werd het snel donker. Nooit eerder beleefd, maar een nieuwe ervaring werd vast pittig. Dachten we. Tot we geen hand meer voor ogen zagen en beseften dat Durbuy nog zo 'n 6 km ver moest zijn. We wisten dat de rivier in dit sterk golvend landschap, soms dicht naast het pad, soms ook vele meters dieper stroomde. Vastgeklemd aan elkaar, tastend met de voet of we ver genoeg wegbleven van het water, sukkelden we verder. Het meest op onze hoede naarmate de weg de hoogte inging. Een misstap zou dan eerst een valpartij over de rotsige oeverwand betekenen, gevolgd door een plons in de sterk stromende rivier. Het was bangelijk maar we voelden ons opgelaten als kinderen. En kregen de slappe lach telkens als we weer over een onzichtbare hindernis waren gestruikeld. Het avontuur liep af zonder kleerscheuren. Het werd gewoon een prettig verhaal om al eens te vertellen.

Enkele weken later hadden we het er ook samen nog over. Ik zat toen in het ziekenhuis naast zijn bed. De dokter zou ons wat later meedelen dat hij niets meer kon doen. Maar Kerstmis zouden we nog samen kunnen vieren. Wat ook gebeurde. En nog meer: hij zou de eerste krokussen mogen begroeten. De paasbloemen niet. Hij stierf op Goede Vrijdag.

Bij de Marselaermolen, kijkend naar het wit en wild schuimende water, tel ik het op mijn vingers na: als binnenkort de krokussen bloeien, zal zijn laatste groet aan hen vierentwintig jaar geleden zijn.

T.S.